

Núria Busquet Molist (Cardedeu, 1974), llicenciada en traducció i interpretació i amb un màster en estudis de la diferència sexual, es dedica professionalment a la traducció literària, a la transcreació com a traductora autònoma i a l'escriptura. Col·labora habitualment amb diferents institucions i en llibres i articles sobre teatre, traducció, poesia i crítica poètica. Ha traduït autors com Douglas Stuart, Tessa Hadley, Dylan Thomas, Elizabeth Strout, Margaret Atwood, Lisa Taddeo o Anne Carson. Amb la seva traducció d'*El Colós*, de Sylvia Plath, va obtenir el Premi Jordi Domènech de traducció de poesia el 2019. És autora dels llibres de poemes *Arca mínima* (Edicions Tremendes, 2015) i *Làpida* (LaBreu, 2022), i de les novel·les *Partícules* (Lleonard Muntaner, 2017) i *Zona zero* (LaBreu, 2019). *Fam* és el seu darrer llibre i, potser, el més personal escrit fins ara.

De l'obra de Núria Busquet Molist n'han dit:

Sebastià Portell, *Llegir.cat* — «Núria Busquet acaba d'entrar a la poesia catalana com una veu a tenir en compte, que diu molt i té molt a dir des de la provisionalitat de la itàlica, des del biaix del jo i del no-sé-qui-soc-jo-però-sé-que-soc, des de la lluita que ofereixen els versos que són tan indefensos i letals com la mateixa humanitat.»

Albert Gener, *Nívol* — «En aquest llibre, la ferida moral es funda en el problema de la maternitat, de la doble maternitat, alhora de mare i de filla. El tema no és inèdit, però l'enfocament de Busquet sobre el tòpic vintiuenesc és, a parer d'aquest crític, dels més reeixits dels últims anys.»

Manel Haro, *Llegir.cat* — «*Zona zero* és una novel·la vital i monumental, escrita amb sobrietat però amb delicadesa alhora. He tancat aquest llibre amb la sensació d'haver llegit una obra important.»

Esteve Plantada, *El Temps* — «Dol i creació, tragèdia i caos, en una obra que t'atrapa i et sacseja de la primera a la darrera paraula.»

Míriam Cano, *Catorze.cat* — «Una vegada vaig sentir que les desgràcies pròpies perden importància davant d'una catàstrofe de dimensions majors. Llegint *Zona zero*, al contrari, he constatat una cosa que potser tingui a veure amb allò que jo no soc capaç d'imaginar sobre les catàstrofes. Si quan el món s'enfonsa, ens enganxa devastats, és molt possible que el veiem esfondrar-se de passada, com des d'una altra òrbita. Potser, fins i tot, perplexos.»

Núria Busquet Molist

Fam

ESCAFANDRE, 25

EDICIONS DEL PERISCOPI

Fam

© Núria Busquet Molist, 2025

Primera edició: setembre del 2025

© del disseny de la coberta: Tono Cristòfol

© de la il·lustració de coberta: © Alexis Wallerstein / Bridgeman Images

© de la fotografia de l'autora: Xavier Casado

© d'aquesta edició: Edicions del Periscopi SLU, 2025

Publicat per Edicions del Periscopi SLU

info@periscopi.cat | Web: www.periscopi.cat

Facebook: www.facebook.com/Periscopi

X: x.com/Ed_Periscopi

Instagram: [@edicions_del_periscopi](https://www.instagram.com/edicions_del_periscopi)

Impressió: Romanyà Valls, Capellades

Imprès a Catalunya – *Printed in Catalonia*

Edició a càrrec d'Aniol Rafel, Andrea Rovira i Marta Rubirola

Maquetació: Tono Cristòfol

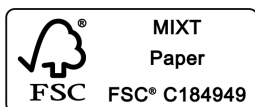
Correcció: Miquel Saumell Santaegugènia, Òscar Lozano i Núria Saurina Eudaldo

Disseny de la col·lecció i interiors: Tono Cristòfol

Aquest llibre s'ha imprès amb un paper òfset cru de noranta grams i ha estat compaginat amb la tipografia Caslon Pro.

Dipòsit legal: B 13503-2025

ISBN: 978-84-19332-96-7

Amb el suport de la Generalitat de Catalunya i de la Institució de les Lletres Catalanes:

**Generalitat
de Catalunya**

**Institució
de les Lletres
Catalanes**

Tots els drets reservats. Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, sota les sancions establertes per la llei, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics.

Per a elles
Per als seus germans

Per a les seves mares

AGRAÏMENT

Visc acompanyada de fantasmes que tinc instal·lats còmodament al cap, presències del passat que em consolen i em parlen. Paraules, sons, imatges. No sé parar-ho. Sempre ha estat així, però en els moments d'abatiment, com el que visc ara, els distingeixo millor, prenen forma, cos, volum. Segons la delicadesa del vent, la insistència de la pluja, em divideixen en dos, puc ser una o puc ser l'altra. Sento sempre, de fons, una banda sonora de rock dels noranta que em percu-deix, insistent, implacable, i em ressegueix la ment, m'assetja i l'hi permeto, perquè en certa manera em calma. És com si em digués: «Recorda, una vegada vas ser jove».

M'ha semblat que havia de dir-te això abans que res, perquè ara et costa entendre't i entendre'm, i potser no m'entendràs mai, però com a mínim que quedi per escrit, com a mínim que quedi per escrit que he provat d'explicar-t'ho. La joventut porta implícit l'impuls de ser atrevit i insolent, cal creure que si hi ha alguna cosa que no entens és per culpa d'algú altre que no s'ha sabut explicar. Esclar que sí, quanta raó: quina tristesa ser jove i sentir-se culpable.

Hi ha un dol en tot allò que et voldria explicar: com tants altres abans que jo, no he fet mai el que s'esperava de mi i a la vegada, vist amb el temps, m'adono que he estat massa covarda i no he estripat mai les cartes, he trampejat la vida procurant ser jo i no ser-ho alhora, per no fer enfadar ningú i no fer-me enfadar a mi mateixa. Sospito que l'equilibri entre el que calia i el que em calia potser era massa precari. La rebel·lió no entén de mitges tintes, és un fotogravat a base de línies i taques. I ara, amb els anys i la gota malaia, la realitat s'ha anat convertint en el que jo, en secret, ja sabia que tard o d'hora acabaria passant. Sucumbir. Lamentar-me. Caure. Voler autodestruir-me per començar de nou amb tot el que sé. El problema és que ara em trobo que no soc jo qui vol llançar-se, perquè fa temps que em vaig convertir en una humana de sofà, llar de foc i manta. Entén-me: és que ja he viscut massa. Sé que tocar fons vol dir rebotar, que no hi ha cap foguera d'on no pugui alçar-me. He saltat des del capdamunt dels gratacels més alts de Manhattan, he passejat per entre les ruïnes radioactives. La caiguda soc jo, però vaig capejar el temporal a empentes i rodolons, i ara soc una supervivent més, infiltrada en un món de gent letàrgica que vagareja entre làpides, i em toca ocupar-me de la següent generació de suïcides inconformistes i rebels, esperant, esclar, que el seu final sigui més prometedor i menys lamentable.

Sense fam et mors de gana, això és el que et volia dir. Però també que la fam pot matar-te. Què t'he d'explicar, tot just ara comences a adonar-te'n. Es tractava de passar el testimoni, no haver de ser jo l'última de l'estirp que va desafiar-la, i ara no sé si és que no n'he sabut prou, o potser és que en vaig saber massa. Per molt circular que sigui tot plegat,

no vivim mai les mateixes circumstàncies, i qualsevol aprenentatge del passat està condemnat a haver d'adaptar-se al context, que no pots controlar. Ara faig un dol per la persona que, segons els meus plans, hauria de ser, però que ja no puc ser, que ja no podré ser, perquè ara soc una mare.

Quan passes girant d'un cicle vital a l'altre, massa sovint, massa ràpid, corres el risc de marejar-te i no entendre que qui vas ser llavors és també qui ets ara. Vull dir que hi ha miralls a cada paret reflectint diferents versions de tu, i que no són fantasmes d'algú altre. Que no hi ha ningú altre i a la vegada tu ets tots els altres. Ara escric sense pensar, o potser penso massa. Torno a tu. Voldria que un dia fessis amb el teu jo d'ara el que faig jo amb aquella que vaig ser, la que soc i tots els seus fantasmes, ídols o no del rocanrol: perdona-la, perdona'ls. Creu-me: sé què et passa, cada llàgrima, cada paraula. Fins i tot ara, després de més de mitja vida, el món encara em resulta molt hostil, no pas perquè hagi patit més que ningú. Es tracta d'aquest do regalat, o digues-li ferida regalada, la d'abans de tu, de vosaltres, de nosaltres: aquesta mena de caràcter. És la fam. Immensa. Voler. Cerca constant de desig, sobrefam. Voler volar. L'excés, que t'acaba fent culpable. Últimament he pensat que s'encomana. D'alguna manera t'ho he d'haver transmès, a la sang, com l'heroïna que, de regal, només de néixer, porta a dins la filla de la toxicòmana. Síndrome d'abstinència neonatal. O potser és una maledicció (o un trastorn, que en diuen ara), per poder posar un nom al que et passa, que no és més que el fàstic, el gran fàstic de viure en un món contaminat, intoxicat, cruel, estarrufat de pretensions, l'esforç de continuar respirant per no ofegar-te: una tasca sobrehumana. I no poder fer més que empassar-t'ho perquè et

cal omplir de vida la substància. La necessitat d'esprémer l'existència intensament fa que la gent es posi malalta. El mal que et corroeix prové de la fam de l'abundància, de la fam de viure, que si és massa forta va acompanyada irremissiblement del desig de destrucció per calmar-la. Viure sense cuirassa fa massa mal si no estàs preparada, i cap nena hauria d'estar-hi.

La fam dorm en totes les coses misteriosament.

(Anne Carson)

La fam que ens neguem és la fam que ens desborda, i pateixo per tu i per mi, tinc al damunt una llosa enorme que em fa voler-ho tot, voler-ho ara, i haver de cridar, cridar molt i que per fi tothom em digui el que m'he anat dient jo tota la vida: «Quina sonada, quina sonada!», i així, trobar-hi una explicació, tancar el cercle, entendre-ho tot finalment. Alliberar-me.

Tu no has conegut aquesta dona de qui et parlo. Tu no-més coneixes, de moment, la dona entre la boira que jo no reconec, que em saluda cada dia al mirall. La dona que sembla saciada. Que no té gana, però prepara esmorzars, la que us acompanya a l'institut i va a dormir a les deu, perquè si no l'endemà no pot llevar-se. Que es tanca a l'habitació a llegir, que escriu un diari. La que ignora els seus fantasmes, perquè s'ha acostumat a la seva companyia. Bon dia, bona nit. Cal·leu, cal·leu, que feu massa renou. La d'un gintònic i prou, que ja sabem que la ressaca... Què t'he de dir. Soc un *fake*. O potser no. Que no sé divertir-me com una criatura, si la

diversió passa per una felicitat impostada. Que no sé xerro-tejar sobre el temps, sobre les vacances. He de sentir-ho tot perquè sigui real, tot ha de baixar al fons per tenir cos, cal anar endins, cal implicar-se. Tot ha de ser profund, ha d'impregnar les cèl·lules, ha d'entrar a dins perquè pugui notar-ho. I he d'aprendre a protegir-me, perquè tot és massa pur i una substància massa pura et pot fer mal, et pot matar. És el preu de ser humana. I hauries de saber, és important, que malgrat tot soc feliç, tantes, tantes vegades! Però no amb una felicitat de fang, d'aquelles que veus a les xarxes, no: una felicitat de les que et fan plorar. És un obsequi envenenat. I sí, esclar, fa mal. Sovint la vida se'm fica a dins tan de sobte i amb tanta força que és com un xut d'una substància massa tòxica, no es dilueix com si res. Aleshores tinc la sensació que em moro i em dic que morir així ha de ser esplèndid, fenomenal, formidable. Prodigis. Viure, per a algunes persones, i diria que a hores d'ara ja ho has entès, pot ser tan letal com la droga més pura i refinada. Per això sobreviure, no destruir-te, és una mica com aprendre a viure a mitges: reprimir-te, callar, respirar fluixet i no brillar, per no cremar-te. I a la vegada arriscar-te a morir socarrada pels altres.

No voldria acabar sense dir-te que em cal, malgrat tot, donar-te les gràcies. Amb el dolor que m'acompanya des de fa un temps, el dolor que ara sento per tu, la closca de protecció que m'havia construït fa anys s'ha esmicolat en mil bocins i he pogut viure de veritat, o voler morir-me altra vegada. He tornat a sentir una fam que ja no recordava: cridar, bramar, deixar-me anar, saltar. Ballar.

Menjar-me la vida a queixalades.